La Vanguardia - La Vanguardia (Català) - 17 ene. 2014 - Page #66 http://epaper.lavanguardia.com/epaper/services/OnlinePrintHandler.ash...

La Suñol explora els muntatges de Muntadas i Franch

Com cal exposar l'art

TERESA SESÉ
Barcelona

Un dels problemes –i no és el menys important– a què s'enfronta tot artista davant cada nova exposició és com mostra la seva obra. Una qüestió sens dubte complexa (la producció contemporània ho és) per a la qual no hi ha fórmules universals i de l'encert de la qual dependrà o no que el treball artístic estableixi un diàleg franc amb el públic. Un repte que es reedita en cada nou projecte i la resolució del qual necessita dos jugadors: l'artista, òbviament, i el dissenyador, que és qui finalment s'encarregarà de formalitzar les idees en l'espai. Antoni Muntadas i Enric Franch formen un tàndem exemplar, quant a complicitat i resultats, des que el 1985 van firmar la seva primera col·laboració amb *Exposició* –aquest era el títol– a la desapareguda galeria Fernando Vijande de Madrid. Sens dubte el camí no deu haver estat sempre fàcil, però el cas és que ja n'han fet onze, l'última de les quals, *Aller-Retour. Citoyenneté et déplacements*, el 2013, és una videoinstal·lació que havia de ser permanent al vestíbul del MuCEM de Marsella, però que, per desig exprés de Muntadas, abandonarà l'actual emplaçament d'aquí a uns anys ("Estic en contra d'aquest gest autoritari de l'artista que imposa la seva obra a l'espai públic per a tota la vida", reflexiona).

Els fans de Muntadas, que són molts –es tracta d'un dels artistes espanyols més premiats i amb més projecció internacional– i tots aquells que sentin curiositat per conèixer els mecanismes interns del procés expositiu ("Per mi, una exposició és un procés que et permet fer pública una cosa que és privada", diu Franch) , tenen ara l'oportunitat de viatjar pel món de les idees i el paper que requereix tota exposició abans de la seva confrontació amb el públic, a través de la mostra *Acte 28: Muntadas/Franch, dispositius d'una exposició*, que es presenta (fins al 22 de març) al Nivell Zero de la Suñol.

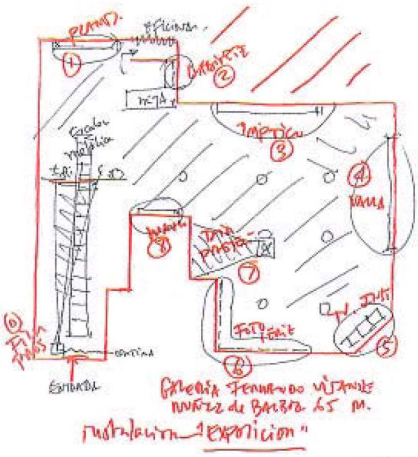

FUNDACIÓ SUÑOL
Esbós del disseny d'una exposició a Fernando Vijande (1985)

MACBA
Muntadas i Franch el 2011

L'exposició, que té com a comissari Antoni Mercader i ofereix notes de Valentín Roma (animador d'una interessant conversa a quatre bandes que ha estat reescrita al català) reuneix des de treballs històrics, com la instal·lació a la Virreina o l'emblemàtica *mesa de negociació*, passant per les retrospectives que li han dedicat el Macba o més recentment el Reina Sofía o el pavelló espanyol a la Biennal de Venècia.●

CRÍTICA DE **TEATRE**

Les pors del mil·lenni

Pulmons

Autor: Duncan Macmillan
Direcció: Marilia Samper
Lloc i data: Sala Beckett (fins al 9/II/2014)

JOAN-ANTON BENACH

Tant si és veritat com si no que el pànic a procrear s'ha començat a estendre entre les joves parelles del món occidental, el britànic Duncan Macmillan n'ha presentat una, presonera de tota mena de dubtes davant la perspectiva de tenir un fill. No tem només els perills que l'infant haurà d'afrontar en un planeta amenaçat per tota mena de conflictes i per un desgavell ecològic sense fre, sinó també la contribució involuntària del nou ésser humà al desastre general. La nova consciència ecològica s'ha de preocupar, doncs, per l'home com a víctima i, alhora, com a depredador.

La parella imaginada per Macmillan no para de parlar. L'autor la vol en un escenari nu, sense mobiliari ni efectes de llum o so. Només importa el que es diuen l'home i la dona, les seves paraules i les inquietuds que se'n deriven. És com si els detalls o els fets narratius d'una obra naturalista dedicats a qualsevol acció quotidiana haguessin estat senzillament suprimits, i tot es reduís a un llarg diàleg fet de fragments enganxats l'un darrere l'altre. Com si tot quedés com un dilatat rosari d'opinions i sentiments vertiginosos, sense pauses per respirar. Vull creure que per això l'autor va titular la peça *Pulmons*.

Si descric l'estructura formal del text és perquè hi rau l'originalitat de l'obra. Una virtut que la directora Marilia Samper ha defensat amb encert absolut i així ha aconseguit dels dos intèrprets una feina formidable, excepcional. Sobretot Carlota Olcina, amb la intensa experiència dels seus gloriosos 30 anys –i una saviesa de 50–, ofereix una interpretació perfecta, convincent, amb una gamma de matisos exuberant. Exquisida. L'acompanya molt bé, amb eficàcia i sobrietat, Pau Roca, que només ha de moderar l'abús d'interjeccions de collita pròpia.

Marilia Samper s'ha permès una sola traïció a l'acotació de Macmillan. Aquest demana nuesa escènica total, però la directora inclou un llit de matrimoni, desobediència plausible en tractar-se de l'instrument que més coadjuva a engendrar fills. A *Pulmons*, els dubtes i les angoixes davant aquesta perspectiva s'obren a una problemàtica universal i inquietant que fins ara només s'ha agreujant. I així, al llarg del diàleg, circulen les pors del mil·lenni que assetgen tothom.●

pressreader Printed and distributed by PressReader PressReader.com + +1 604 278 4604 COPYRIGHT AND PROTECTED BY APPLICABLE LAW